

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1518/2023
05.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић, Зорана Хаџића, Бранке Дражић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3731/22 од 05.01.2023. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1 3731/22 од 02.02.2023. године, у седници већа одржаној 05.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3731/22 од 05.01.2023. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1 3731/22 од 02.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3731/22 од 05.01.2023. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1 3731/22 од 02.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2242/21 од 30.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој за период од 01.06.2018. до 31.05.2021. године, на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада, исплати износ од 68.522,75 динара, са затезном каматом од 03.02.2022. године и износ од 14.129,07 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године и на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 84.770,21 динар, са затезном каматом од 03.02.2022. године и износ од 16.411,17 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3731/22 од 05.01.2023. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1 3731/22 од 02.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена одлука о трошковима поступка садржана у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2242/21 од 30.05.2022. године, тако што се

одбија захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко износа од 45.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе тужиоца и предложио да се ревизија одбаци као недозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужиља), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужиље за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побиијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба тужиље у овом спору поднета је 11.06.2021. године, а побиијани део правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

Ревизија тужиље није дозвољена ни у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2) ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, јер се та одредба не примењује у случају када је другостепени суд преиначио само одлуку о трошковима поступка.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Џакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић